

POSTANOWIENIE

15 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 15 lipca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.L. i R.P.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej J. w W.

o stwierdzenie nieistnienia, ewentualnie ustalenie nieważności, ewentualnie uchylenie uchwał,

na skutek skargi kasacyjnej T.L. i R.P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 5 kwietnia 2023 r., I ACa 691/21,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od skarżących na rzecz pozwanego kwotę 540 (pięćset czterdzieści) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanym do dnia zapłaty z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.

(A.D.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo T.L. i R.P. o stwierdzenie nieistnienia, ewentualnie nieważności, ewentualnie o uchylenie bliżej opisanych uchwał Wspólnoty Mieszkaniowej „J.” w W. z 11 kwietnia 2019 r. nr [...] w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego

i sprawozdania Zarządu za rok 2018 oraz rozliczenia planu finansowo - gospodarczego Wspólnoty i zaliczek wnoszonych przez właścicieli lokali na poczet kosztu utrzymania nieruchomości wspólnej, mediów i utrzymania lokali w 2018 r., nr [...]1 w sprawie zatwierdzenia rocznego planu finansowo gospodarczego wspólnoty na 2019 r. oraz wysokości zaliczek wnoszonych przez właścicieli lokali na poczet kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej, mediów i utrzymania lokali oraz nr [...]2 w sprawie zatwierdzenia wysokości zaliczek wnoszonych przez właścicieli lokali na poczet Funduszu remontowo - modernizacyjnego i Funduszu celowego remontów kapitałnych. Apelacja powodów od tego orzeczenia została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 5 kwietnia 2022 r. Powodowie wnieśli skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołali się na przesłankę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny nie odniósł się do wszystkich

podniesionych przez powodów w apelacji zarzutów, co było jego bezwzględnym obowiązkiem wynikającym z treści art. 378 § 1 k.p.c. W ocenie powodów, mimo mnogości zarzutów, w tym zarzutów wyjątkowej wagi i zasadniczego znaczenia dla niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny, całkowicie pomijając większość z nich, ustosunkował się zaledwie do kilku i to w sposób lakoniczny, ogólnikowy i wybiórczy. Powodowie wnieśli powództwo główne i ewentualne, a zatem nawet aprobując oddalenie apelacji w zakresie żądania ustalenia nieistnienia uchwał, obowiązkiem Sądu Apelacyjnego było rozpoznanie żądania ustalenia ich nieważności i w ostatniej kolejności roszczenia o ich uchylenie, czego – w ocenie skarżących - zabrakło w zaskarżonym wyroku. W rezultacie tych zaniedbań, zaskarżony wyrok, nie poddaje się, zdaniem powodów, kontroli kasacyjnej w części o ustalenie nieważności uchwał, ewentualnie o ich uchylenie.

W świetle ugruntowanego orzecznictwa, oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

W odniesieniu do uzasadnienia w tym zakresie wniosku powodów o przyjęcie skargi trzeba przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już podniesiono, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego z osobna argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem

orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r. II CSK 478/13, OSNC-ZD 2015, nr 4 poz. 64, i z 4 września 2014 r., I PK 25/14, OSNP 2016, Nr 1, poz. 6). W świetle treści uzasadnienia Sądu drugiej instancji, nie ma w tej sprawie podstaw do przyjęcia naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., nawet jeśli skarżący czują się nieusatysfakcjonowani stopniem szczegółowości odniesienia się przez Sąd do zarzutów apelacyjnych. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że wbrew twierdzeniu skarżących, Sąd drugiej instancji dokonał oceny apelacyjnych zarzutów procesowych naruszenia art. 227 k.p.c., art. 235² § 1 i 2 k.p.c., art. 243² k.p.c., art. 232 k.p.c. i 278 § 1 k.p.c. których nie podzielił z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia. Skontrolował także prawidłowość wyroku Sądu Okręgowego z punktu widzenia właściwych norm prawa materialnego, w szczególności wynikających z ustawy z 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1048, dalej: „u.w.l.”). Wbrew twierdzeniom skarżących, wywody Sądu Apelacyjnego obejmują ocenę prawidłowości wyroku Sądu Okręgowego w odniesieniu do podstaw oddalenia zarówno żądania nieistnienia uchwał na podstawie art. 189 k.p.c. z uwagi zarzucany brak prawidłowego zliczenia głosów, żądania ewentualnego stwierdzenia nieważności przedmiotowych uchwał na podstawie art. 58 k.c. jako naruszających przepisy prawa lub zasady współżycia społecznego, jak i żądania ewentualnego o uchylenie uchwał jako naruszających interesy powodów ze względu na nadmierne i nieuzasadnione obciążenie kosztami remontów czy kosztami utrzymania nieruchomości wspólnej (art. 25 ust. 1 u.w.l.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej, która wniosła odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje oparcie w art. 98 § 1 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 8 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964 z późn. zm.).

(A.D.)

[r.g.]

